

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 35 a čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 968/98 a jeho rozsudkom z 10. marca 2006, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 235/06 a jeho rozsudkom z 2. marca 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2010 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 35 a čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu

Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 968/1998 a jeho rozsudkom z 10. marca 2006, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 235/2006 a jeho rozsudkom z 2. marca 2007.

Podľa názoru sťažovateľa právoplatným a vykonateľným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 184/89, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. augusta 1991, mu vzniklo „*právo na pridelenie vysúdenej práce v štátnych službách zákonným titulom trvania môjho pracovného pomeru podľa ods. 1, §-u 61 Zákonníka práce a ktorej ani po tak dlhej dobe u mňa beznádejne niet(...)*“.

Sťažovateľ zároveň poukázal na vyrozumenie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 29. júna 2010 o tom, že mu jeho sťažnosť vednú pod č. 40763/07 vracia z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jej prejednanie podľa dohovoru. Z tohto dôvodu sťažovateľ uviedol, že „*musí nasledovať táto ďalšia ústavná sťažnosť, aby som zadosťučinil tým aj podmienke podľa čl. 13 Dohovoru, ktorá tu doposiaľ splnená nebola, takže štrasburský súd pre túto príčinu konať nemohol*“. Súčasne podľa sťažovateľa ide o „*novú sťažnosť*“ a na iný ústavný článok, ktorý doteraz ústavným súdom prerokúvaný nebol. Vyrozumenie ESLP bolo sťažovateľovi doručené 6. júla 2010, „*takže zákonná lehota na podanie tejto ústavnej sťažnosti je tu bezpochyby zachovaná*“.

Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„*Vyslovuje, že základné a ľudské právo I. K., podľa čl. 12 Ústavy SR v spojení s jej čl. 35 a 36 a v kontexte s ods. 1, čl. 6 Dohovoru a jeho Dodatkovým protokolom k nemu bolo postupom Kraj. súdu v Prešove a Okr. súdu v Bardejove v súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 4 C 968/98 porušené a aj naďalej porušované je.*

Priznáva I. K. spravodlivé fin. zadosťučinenie vo výške 10 tis. EUR(...) ktoré sú mu označení porušovateľa jeho ústavných práv povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne v lehote najneskôr do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Zrušuje konečný rozsudok Kraj. súdu v Prešove sp. zn. 3Co 235/06 zo dňa 2. 3. 2007 v spojení s rozsudkom Okr. súdu v Bardejove pod' č. k. 4 C 968/98 zo dňa 10. 3. 2006(...)

Ukladá Okr. súdu v Bardejove a Kraj. súdu v Prešove spoločne a nerozdielne uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to v lehote 15-dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 35 a čl. 36 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 968/98 a jeho

rozsudkom z 10. marca 2006, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 235/06 a jeho rozsudkom z 2. marca 2007.

Uvedený rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 26. marca 2007.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva, t. j. v danom prípade od 26. marca 2007. Predmetná sťažnosť bola na poštovú prepravu odovzdaná 27. júla 2010 a ústavnému súdu bola doručená 29. júla 2010, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom, preto bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako podanú oneskorene.

Ku skutočnosti, že sťažovateľ vychádzal v súvislosti so zachovaním lehoty na podanie sťažnosti z toho, že lehota mu začala plynúť odo dňa nasledujúceho po doručení vyrozumienia ESLP (t. j. 6. júla 2010) o vrátení jeho sťažnosti pre nesplnenie podmienok, ústavný súd uvádza, že ak sťažnosť smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecných súdov, lehota na jej podanie začína plynúť dňom nasledujúcim po dni právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žiaden iný spôsob určenia začiatku dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti nemôže v danom prípade viesť k záveru o jej dodržaní. Podanie sťažnosti ESLP nie je právnym prostriedkom podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý by bol povinný sťažovateľ využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a na plynutie dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu nemá jeho podanie žiaden právny význam.

Z uvedených dôvodov sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že napadnutý postup a rozhodnutia okresného súdu, ako aj krajského súdu boli už predmetom skúmania ústavného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 302/07, II. ÚS 64/03 a v prípade rozhodnutia o dovolaní proti uvedeným rozsudkom aj v konaní sp. zn. I. ÚS 181/08, a preto by pripadalo do úvahy odmietnutie danej sťažnosti aj z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010